

for vidt ved at hævde, at en Eksamen ifølge Forholdets næsten helt moraliske Natur ikke er det fornødne, knap kan siges at være det rette og i alle Tilfælde ikke er det ene fornødne, thi dette ser Mindretallet i: blind Lydig-
hed imod og samvittighedsfuld Efterlevelse af de for Kedelpasningen givne Forskrifter, som ere byggede paa de overalt kongruerende Erfaringer og deraf udledte Teorier. Det er heller ikke Kedelpasserens faglige Uvidenhed og Uduelighed, der i Almindelighed har udsat for Sprængningerne eller endog volbt Ulykkerne, nej, det er Kedelpasserens Upaarlidelighed, Skødesløshed og Frækhed, og hvor der virkelig har været Uvidenhed med i Spillet, der skyldes denne Kedelejerens uforvarselige Forsømmelighed i at instruere og øve Kedelpasseren. Er Eksamensprincippet overhovedet fornødent og tilladeligt over for Kedelpasningen, saa er det ganske sikkert ikke mindre nødvendigt og berettiget over for al Pasning af Landbrugsmaskiner, Centrifuger og Møller etc., hvorved der jo forvoldes mange flere Ulykkestilfælde end ved Kedelpasningen, men det er altfor øjensynligt, at paa dette Gebet vilde Almenhedens Sikring gennem obligatoriske Eksamensprøver blive for dyrt købt.

For Mindretallet staar det, som om Lovforslaget i Omsorgen for at gøre Kedelpasningen sikker, har faaet indblandet et stærkt Moment af Bestræbelse for at gøre Kedelpasningen god eller dygtig, og hvor priselig end en Forbedring paa dette Omraade monne være, saa formene vi dog ikke, at en saadan kan forestrives af Hensyn til Almenvellet.

Lovforslaget vil formentlig ogsaa bevirke en Forstydning i de paagældende sociale Forhold, som vi finde uheldig. Afgangen til den forholdsvis ansete og vellønnede Stilling som Kedelpasser bør ikke berøves den hæderlige, paarlidelige og tilstrækkelig intelligente Almuesmand paa Landet eller i den lille fjerne Provinsby til Fordel for de mere eller mindre havarerede Eksistenser,

som i Kjøbenhavn og de store Provinsbyer ved at gaa paa tilfældigt Arbejde i en eller anden Fabrik, kunne skaffe sig Attest for den krævede For-Uddannelse, der er saa at sige umulig for hin at opnaa. Følgen af en saadan Bestemmelse vilde nemlig blive, at man til Kedler over 150 Kv.-Fods Ildpaavirkningsflade, hvoraf der vel findes over 1000 i Provinserne, i et overvejende Antal Tilfælde maatte antage som Kedelpasser en saadan forløben Fabrikarbejder fra Kjøbenhavn eller de store Provinsbyer, en Mand, som ikke kan indpasses i eller finde Tilfredshed ved de smaa provinssielle og landlige Forhold, og som til sin Gerning medbringer et større eller mindre Quantum faglig Dygtighed! men hvormegen Paarlidelighed? som paa Arbejdsstedet indbringer saa eller saa megen Bjarbejdercivilisation! men hvor megen Garanti for Medarbejdernes Liv og Lemmer?

Dernæst er der i Lovforslaget nedlagt et andet formentlig ikke heldigt Princip. Vor Tid har i alt for høj Grad Tendens til at lade Staten faderlig paatage sig Omsorgen for Individets private og praktiske Forhold, hvorved uimodsigelig Initiativet og Ansvarfølelsen hos den enkelte forringes til stor Skade for Udviklingen, da Staten i mange Tilfælde ikke kan give Erstatning for Individets svigtende Initiativ og Ansvarfølelse. Naar, som ved dette Lovforslag, Staten vil paatage sig at oprette en Kedelpasserstand monopoliseret og stemplet med Duellighedsattest, saa berøver den Kedelejerens Følelsen af, at Ansvaret for Kedlens sikre Pasning dog i sidste Instans paahviler ham; man berøver ham Lyften til at gøre sin yderste Effort for at sikre det gode Resultat, og man gør ham tryk og ligegyldig, da han har Grund til at sige til sig selv: af mig forlanges der i dette Forhold ikke andet, end at jeg holder en autoriseret Kedelpasser, saa har jeg gjort min Skyldighed imod Samfundet, Resten bejorger Staten. Dertil og i samme Mand kommer endnu, at man ved at indrømme Statens Kedeltilsyn næsten